

MÈDIUMAS 47

2006 m. spalio
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina

Kaltė ir atleidimas

TURINYS

Atleidimas kaip Evangelijos branduolys
Kaltė ir atgimimas
Kaltė ir atleidimas pagal Tėve mūsų
Išganymas per Kristų
Nuodėmė dvasiai
Nuodėmė artimui
Apsunkinimai tęsiasi toliau ir po mirties
Teismas
Gynėjas kaip malonė
Nesusitaikymas
Atleidimas kitų nusižengimų
Pagalba per atleidimą
Perspektyva
Malda

Užsakyti Medium sąsiuvinius ir GCG knygas galima šiuo adresu (žr. 24 psl.)

Šveicarijoje: info@gcg.ch arba
GCG/IGL, Postfach 4920 CH-8022 Zürich

Vokietijoje ir kituose kraštuose: werner.dostal@gmx.de arba
Werner Dostal, Cuxhavener Strasse 9, D-90425 Nürnberg
Copyright © GCG Zürich

Atleidimas kaip Evangelijos branduolys

Krikščioniškoje religijoje yra, vieną vertus, įstatymai ir išdirbtos gyvenimo taisyklės - ypatingai tos Kalno pamokslo -, kitą vertus, vis ir vėl aiškinama, kad tam, kuris tiki, bus visos nuodėmės atleidžiamos. Šita „Evangelija“, Geroji žinia, sako, kad mūsų kaltė yra per Kristaus išganymo, atpirkimo darbą atleidžiama.

Ar per tą atleidimą įstatymai ir gyvenimo taisyklės jau daugiau negalioja? Šis klausimas tęsiasi per praėjusių 2000 metų teologiją, ir toli esantys nuo krikščioniškos religijos vis ir vis klausia: kaip yra pagaliau tiksliai - ar turite jūs tų įstatymų laikytis, ar,

ar jūs galite tiek nuodėmiauti, kiek norite, kadangi jums, jei jūs tikite, pagaliau viskas juk bus atleista?

Tame sąryšyje bažnyčių atsakymai yra labai neaiškūs. Liuteris - turėdamas prieš akis nuodėmių atleidimo pardavinėjimą ir pasisavintą bažnytinę atleidimo galią - skelbė išganymą tik per tikėjimą, bet kartu ir paaiškino, kad tikintysis kitaip negali, kaip kad laikytis įsakymų ir krikščioniškų gyvenimo taisyklių. Jis įspėjo nuo pastangų, su gerais darbais nusipirkti dangų. Kristus dovanoja išganymą¹ tiems, kuriuos jis myli, o mes žmonės galį tik viltis ir tikėti. Savos pastangos esančios veltui:

„Tik tavo meilės pagaila
Mums nuodėmes atleidžia;
Juk veltui mūsų pastanga,
Greit jėgos mus apleidžia.
Nėra mums kuo pasididžiuot,
Bet turime tavęs bijot,
Gyventi vien malone..“²

Tad bažnyčių žmonės yra labai nesaugūs, abejojantys: ar apsimoka įsakymus ir detaliuotus nurodymus vykdyti? Arba, kaip vis ir vis be respekto klausama: kaip galiu, galimai ilgiau malonų (tariamai nuodėmingą) gyvenimą gyventi ir paskui trumpai prieš mirtį prisiversti, kad būčiau tuomi per Kristaus malonę išganytas ir taip pat į dangų patekčiau kaip kiti, kurie visą gyvenimą laikėsi įsakymų?

Jei ir stebim žmonių likimus, tai vos galima rasti įtikinantį atsakymą. Kai kurie nuodėmininkai gyvena sau sveiki ir linksmi, kai tuo tarpu geri žmonės gauna sunkių likimo smūgių.

Bet kiekviename žmoguje glūdi kaip nors nujautimas, kad gyvenimą reikia atsakingai gyventi, kad žalą reikia vėl atitaisyti ir kad egzistuoja instancija, kuri žemiškąjį gyvenimą įvertina. Tad būtų geriausiai, nuodėmių pirmiausiai iš viso nedaryti, ir kasdien įsisąmoninti, kad mūsų veiksmai tiek pozityvia, tiek negatyvia prasme, turi neišdildomų pasekmių. Bet visiškai be nuodėmės mes turbūt šiame pasaulyje negalime gyventi.

Faktinai tai logikos klausimas ir visiškai suprantama, kad įsakymai ir įstatymai tik tuomet turi prasmės, jei nusižengimas jiems yra baudžiamas. Tad vis dėlto yra bausmė ir pareiga atitaisyti?

Žmogus pagaliau turi būti apsaugotas nuo įstatymo peržengėjų. Tarp žmonių yra tik tuomet tvarka, jei kiekvienas priverčiamas taisyklių laikytis. Vis ir vis yra siaubinga, ką viską žmonės padaro, jei jie galvoja, kad jiems nėra jokio įstatymo. Todėl mums reikia policijos ir teismų.

Kai kurios religijos, specialiai judaizmas, aiškiai mato akciją ir reakciją, kaltę ir atgailą, nusižengimą ir bausmę. Krikščioniškoje religijoje irgi yra įsakymai ir įstatymai, bet viską

---

¹ Atpirkimą

² Martynas Liuteris 1524: „Aus tiefer Not schrei ich zu dir“, 2. Skirn, EKG 299, pripažinta kartu ir kaip ekumeninė giesmė, tad ir katalikų Bažnyčios toleruojama.

Vertėjo pastaba: lietuviški žodžiai paaimti iš *Evangelikų giesmynas su maldomis*, 1957 metais, išleido LIETUVIŲ EVANGELIKŲ LIUTERONŲ BAŽNYČIOS VYRIAUSIOJI TARYBA TREMTYJE

apšviečia malonė ir išganymas. Berods tikėjimo išpažinime sakoma, kad Kristus „sėdi Dievo, Visagalio Tėvo sešinėje; iš ten jis ateis teisti gyvųjų ir mirusiųjų“³.

To teismo pasekmė bus atgaila ir atitaisymas. Tuo pačiu metu betgi paaiškinama, Kristus esąs mus nuo mūsų nuodėmių atpirkęs, ir tikrai ir nuo būsimųjų. Atleidimas yra tad centrinis krikščioniškos religijos pažadas:

„Taip pat mokoma, jog nuodėmių atleidimą ir Dievui tinkantį teisingumą negalime pelnyti savo pačių nuopelnais, darbais ir atsiteisimais, bet nuodėmių atleidimą gauname ir Dievui teisūs tampame iš malonės, per Kristų, per tikejimą, kai tikime Kristų už mus kentėjusį. Kai tikime, jog Jo dėliai mums atleidžiamos nuodėmės ir dovanojamas teisingumas ir amžina gyvata“.

Visai gerai to suprasti šių dienų žmogus negali. Viduramžiais Bažnyčios galia ir autoritetas dar pakankamai dideli buvo, kad tikintieji su aukščiau esančiu aiškinimu patenkinti buvo, bet šiandien tos formulės - jei jos ir nuolat kartojamos - neveikia. Dabar turėtų religija, kaip tik tuose sudėtinguose sąryšiuose, aiškią liniją nurodyti ir tikintiesiems padėti, jų gyvenimą prasmingai gyventi.

Kaltė ir atgimimas

Šiuose sunkiuose klausimuose gali dvasinė krikščionybė suteikti aiškumo ir pagalbos. Aišku, ta galimybė, Dievo dvasių paklausti ir iš jų gauti aiškių atsakymų apie atleidimą ir atsiteisimą, paskatino, tarp kito ir atleidimo bei atsiteisimo klausimus paliesti. Tokių kontaktų su Dievo dvasiomis jau yra buvę - kaip Senajame Testamente perduota - apreiškimo palapinėje, ankstyvojoje krikščionybėje per „Tiesos dvasią“ tesėsi, yra ir šiandien dar įmanoma. Pirmoje 20-tojo šimtmečio pusėje buvo Greber (1936 m) tie klausimai iš naujo paliesti, o taip pat ir Ciuricho dvasinėje ložėje buvo nuo 1948 metų iki 1982 metų tie klausimai visai detalai mokytojų iš anos pusės išaiškinami.

Čia reikia truputį pažvelgti plačiau. Kad būtų galima teisingai sąryšius tarp kaltės, atleidimo ir atitaisymo, atsiteisimo suprasti, reikia akceptuoti faktą, kad būtybės - čia kaip žmogus, ten kaip dvasia - keletą kartų žemėje gyveno. Nes tik tada galima suprasti, kad kaltė ir iš to išeinanti atgaila, gali įvairiuose žemės gyvenimuose būti. Su tokia pažiūra galima ir anuos atvėjus įrūšiuoti, kur kaltė viename, o atgaila vyksta sekančiame ar dar vėlesniame gyvenime. Tik su žvilgsniu, kuris apima grandinę vienas po kito sekančių gyvenimų, galima žmogiškus likimus teisingai suprasti.

Yra taip pat galima, kad kaltė, esant anoje pusėje, gali būti išlyginta, taigi, tarp dviejų žemės gyvenimų. To mes iš žemės negalime stebėti ir todėl tai mums sunkiai suprantama.

Principiniai atsiranda būtinybė jau vien dėlto tolesniems žemės gyvenimams, kadangi dar asmeniškai kaltės sąskaita egzistuoja, kurią reikia žemėje išlyginti, atidirbti. Priežastimi žmogiškos egzistencijos tad yra esantys, individualūs apsunkinimai, kurie dar nėra atleisti. Jei būtų - kaip kad Bažnyčia mokina - po žemiškos vienintelio gyvenimo mirties teisme padaromas galutinis sprendimas, ar į dangų, ar į

---

³ Apaštališkasis Tikėjimo išpažinimas, aktuali versija (EKG o.J.), 1550 psl.

pragarą, arba būtų visa kaltė atleidžiama, tai tuomet neatsirastų reikalo tolesniems žemės gyvenimams. Todėl šito išvadoje, Bažnyčia neigia daugkartinį žemės gyvenimą ir atgimimą.

Kaltė ir atleidimas pagal Tėve mūsų

Jėzaus Kristaus paliktas *Tėve mūsų* yra daugiausiai žinoma krikščioniška malda ir centrinis tikėjimo pagrindas. Jame yra sakiny: „*Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams*“. Šitas sakiny yra visai aiškus: jei mes tiems neatleidžiame, kurie mus apsunkino⁴, tai mums irgi nebus atleidžiama. Kaip tai derinasi su viską apimančiu išganymo atleidimu ir malone? Kodėl tokia griežta sąlyga, kad man bus tik atleidžiama, jei ir aš atleisiu?

Čia turime truputį plačiau pažvelgti. Malda nukreipta į Dievą, o jis yra tėvas tiek prašančiojo, tiek ir nusidėjusiojo. Abu apsunkino⁵. Jei jis (Dievas) dabar turi atleisti, tai jis abiem atleis, jei jie to prašys. Bet jie turi būti to verti, o tai jie pasiekia per tai, kad jie stengiasi tapti panašūs Dievui ir - kaip jie Dievo prašo - taip pat turi atleisti.

Todėl žmonėms turėtų pasidaryti savaimė suprantama, iš paties savęs praktikuoti atleidimą. Tuomet jie gali tikėtis, kad Dievas jiems irgi atleis.

Bet dar yra viena kita priežastis praktikuoti atleidimą. Jei, būtent, neatleidžiama, tai žmogus lieka su savo kaltininku surištas ir susipynęs dvasinia juosta, kurios ir mirtis nepanaikina. Šis apsunkinantis ryšys būna taip ilgai, kol visi dalyviai vieni kitiems atleidžia.

Išganymas per Kristų

Visdėlto krikščionybė remiasi atleidimu be tolimesnių sąlygų. Bet atleidimas liečia tik kadaise buvusį puolimą, kurį mes padarėme, kai dar buvome namie dangiškame pasaulyje ir, prieš Dievo pareikštą valią, Liuciferio vieton Kristaus kaipo vadovo reikalavome. Tos nuodėmės mes negalime vėl atitaisyti. Ji įvyko ir privedė prie rimtų pasekmių - prie išvaymo iš dangaus. Sulyg dieviškais įsakymais galėjo tik dangaus aukšta dvasia mus nuo atpuolimo išlaisvinti. Kristus tam pasisiūlė ir išganymą išrūpino. Nuo tada kelias grįžti į dangaus pasaulį kadaise atpuolusiems yra vėl atviras.

Šita atpuolimo nuodėmė turi mažai arba visai nieko bendro su mūsų kitomis nuodėmėmis ir nusižengimais, kuriuos mes kasdien padarome.

*„Tad negalvokite, kad jūsų kasdieninės nuodėmės dabar yra atleistos. Bet jūs patys turite visą tai atitaisyti. Kristus dėl to nemirė. Kristus mirė dėl išganymo, kad visos būtybės vėl galėtų pas Dievą sugrįžti“.*⁶

Panašiai buvo tai ir Greberui pranešta:

---

⁴ Mums nusidėjo

⁵ Nusidėjo

⁶ Juozas 1954.5.7 per vieną atsakinėjimą į klausimus, paskelbta GW 19/1954, 8 psl.

„Po to didelio išganymo darbo, kurį Kristus atliko, dabar yra perleista nuo Dievo atpuolusiems sutvėrimams, ar jie nori tuo išganymu pasinaudoti. Šėtono belaisvių stovyklos yra per Kristaus laimėjimą atidarytos. Belaisviai gali eiti į savo tėvynę. Ar jie tai darys, ar ne, tai priklauso nuo jų pačių. Kristus pastatė tiltą į tėvynę. Bet kiekvieno laisvoji valia turi tą grįžimą įvykdyti. Jis neturi bijoti tų vargų, kurie su grįžimo keliu surišti“.⁷

Tad yra du pagrindiniai atskirtini aspektai, kai tema Išganymas ir atleidimas paliečiama: iš vienos pusės atpuolimas nuo Dievo per Liuciferio sukilimą, kuriame mes savo laiku dalyvavome, iš kitos pusės, tai mūsų nuodėmės ir nusižengimai, kuriuos mes po to padarėme. Atpuolimo nuodėmė buvo mums per Kristaus išganymą be atsilyginimo atleista. Tad Kristaus tikrasis išganymo veiksmas yra būtybių išlaisvinimas iš Liuciferio, velnio, galios, į kurią jos per atkritimą pateko. Šitas yra ir daugelio Naujojo testamento vietų pagrindas, kur tas besąlyginis išlaisvinimas - bet dažnai sunkiai suprantamas - tematizuojamas:

„Kas daro nuodėmę, tas iš velnio, nes velnias visas nuodėmėse iš pat pradžių. Todėl ir pasirodė Dievo Sūnus, kad velnio darbus sugriautų“.⁸

Šitas atkritimo nuodėmės atleidimas mus vėl padarė Dievo vaikais ir mus iš Liuciferio belaisvės vėl išlaisvino. Betgi tai įpareigoja mus, žmones, Dievo ir Kristaus įsakymų laikytis ir pasitaisyti, kad mes kada nors vėl į dievišką karalystę tiktume.

Nuodėmė dvasiai

Tad tos nuodėmės pirmiausiai pasilieka, kurias mes kaip žmonės padarėme ir dar padarome. Mes turime jas sąžiningai apgailėti, mes turime bandyti jas vėl ištaisyti ir mes turime iš to išmokti, jų daugiau nedaryti. Kai kurios nuodėmės, kurias esame padarę, mums atleidžiamos ir be mūsų atpildo.

Bet egzistuoja griežtas pasakymas, kad yra nuodėmių, kurios neatleidžiamos. Evangelijoje Kristus paaiškina, kad „nuodėmė (šventajai) dvasiai“⁹ nebus atleidžiama. Šitos nuodėmės negali būti per Jėzaus Kristaus išganymą panaikintos. Kiekvienas pats turi jas kiekviename atvejy vėl ištaisyti. Čia nėra atleidimo.

Kadangi sąvoka „(šventoji) dvasia“ šame sąryšyje nėra aiškiai suprantama, tai čia bus pateikiami tą klausimą liečiantys nurodymai naujuose apsiraiškimuose.

Pas Greberį apibūdinamas pirmiausiai žodis „atleidimas“ labiau žodžiu „dovanoti bausmę“. Pas šią nuodėmę tad nėra bausmės dovanojimo, reikia visą bausmę atlikti:

„Nes jei aukščiausi tiesos įrodymai, kuriuos Dievo dvasios gali suteikti, žmogaus nepaskatina priimti tiesos, nors jis savo viduje tą tiesą kaip tiesą atpažįsta ir jaučia, - kokia yra dar galimybė, jį priversti priimti tiesą? Tuomet belieka tik viena galimybė: jį reikia per visišką sunkios bausmės atlikimą už tą nuodėmę, pirmiausiai vidiniai

---

⁷ Greber 1932, 350 psl.

⁸ 1 Jn 3, 8 (pagal Ekumeninį leidimą, Vilnius 1999)

⁹ Mt 12,31; Mk 3, 28-30; Lk 12, 10

suminkštinti. Jis turi pasidaryti skurdus ir alkanas, kaip tas dingęs sūnus. Tik tuomet jis bus tam pribrendęs, kad Dievas jam dar kartą tiesą pasiūlytų“.¹⁰

Čia eina kalba apie dvasinės krikščionybės priėmimą. Kas su ja susipažįsta, turėtų jos vėl neatsisakyti. Tą patį girdėjome iš Lenos ir Juozo. Ir ten vis ir vis sakoma, kad žmogui labai negerai, jei jis dvasinį tikėjimą girdi ir priima, bet jo vėliau atsisako. Bet ir Dievo bei jo pasaulio neigimas yra „nuodėmė dvasiai“:

„Kas Dievą neigia, būna atitinkamai pažymėtas. Bet ir čia yra skirtumų. Kai kas gali Dievą neigti iš pykčio, tą neigimą dar patvirtindamas su atitinkamais veiksmais. Kas tokiu būdu nusideda, tas būna ir atitinkamai pažymėtas. Kitas vėl neigia Dievą, galbūt, iš savo širdies gelmių, galbūt daugiau iš neapgalvojimo, kadangi jam daug dalykų nesuprantami. Juk jūs dažnai girdite žmones sakant: 'Aš neturiu įrodymų, kad Dievas egzistuoja'. Taigi, mieli draugai, taip yra“¹¹.

Tad nuodėmė dvasios atžvilgiu, kuri neatleidžiama, tikrai kalbant, jau yra tematizuota su pirmu ir antru įsakymu. Čia ir Kristaus išganymo darbas esminiai nieko nepakeitė. Tuo pačiu Bažnyčios turi ypatingą kaltę, kad jos nebuvo ir nėra pasirengusios savo tikintiesiems tuos sąryšius aiškiai ir suprantamai išdėstyti.

Nuodėmė artimui

Bet nuodėmė dvasiai, kuri neatleidžiama, gali būti ir daug plačiau matoma¹²:

„Nuodėmę dvasiai padaro tas, kuris nusikalsta savo artimiesiems. Prie nuodėmių dvasiai priskaitomi ne tik apiplėšimas ir nužudymas, bet dvasiai ir tas nusikalsta, kuris savo artimus apgauna, kas netiesą liudija, kas vedybų ištikimybę sulaužo, jau vien tik keletą tokių apsunkinimų paminėjus. Nuodėmės dvasiai sunkumas nustato bausmės būdą. Nuodėmė dvasiai yra tikrai baudžiama, ji pasireiškia pagal jos sunkumą“.

Daug ką gali nugąsdinti tas platumas ir didelė „nuodėmės dvasiai“ aprašyta apimtis, nuodėmės, kuri neatleidžiama. Šiai nuodėmei geriau tiktų pavadinimas: „Nuodėmė artimui“. Tuomet būtų tas pasakymas Naujajame Testamente labiau supratmas ir žmonės labiau saugotųsi.

Gana akivaizdu, kad nuodėmės artimui, yra tos, kurios daugiausiai pasaulyje daromos. Jos yra tos nuodėmės, pas kurias atitaisymas (arba išpirkimas - vert.) ypatingą vaidmenį vaidina. Nes čia yra du ar daugiau žmonių, kurie vienas kitam nusikalto ir kurie turi išmokti vėl be sąlygų vienas su kitu sugyventi.

Žmogiškojo gyvenimo prasmė yra pirmiausiai, kad žmonės išmoktų su savo artimaisiais sutikt. Todėl vis ir vis suvedami žmonės, kurie ne ypatingai vienas kitą supranta ir kurie turi išmokti vienas prie kito artintis ir nepradėti bartis.

Šitas suvedimas gali įvykti šioje žemėje, bet jis gali įvykti anoje pusėje esančiose pakilimo sferose. Ypatingai tai ten gali būti apsunkinančiai. Kai šiame pasaulyje du

¹⁰ Greber 1936, 418 psl.

¹¹ Juoyas atsako á klausimus, atspausdinta GW 28/1956, 223 psl.

¹² Juozas atsako į klausimus 1966.11.30, atspausdinta GW (žurnalas *Geistige Welt* - vert.) nr. 47/1966, 387 psl.

ginčo gaidžiai gali kada nors, kuris nors iš kelio pasitraukti, tai jie anoje pusėje tiesiog vienas prie kito pririšami ir jiems neįmanoma būti vienam arba to kito daugiau nematyti. Tada reikia sugyvenimą tikrai išmokti, išėities arba pabėgimo nėra.

Nes žmonės tik tuomet dangui tinkamai, jei jie su kiekvienu kitu gali be sunkumų sugyventi, kai jie vengia bet kokio ginčo ir nustoja griežti dantį.

Kadangi dauguma nuodėmių yra žmonėms padaryta, tai reikia beveik visas kaip nors vėl atitaisyti. Beveik kiekviena nuodėmė yra našta, kuri užsikraunama, ir nuo kurios kada nors reikia išsilaisvinti.

Iš esmės tai visai suprantama. Jei aš žmogui nusidedu, jam pakenkiu arba šiaip su juo blogai apsieinu, tai jis erzinsis ir bandys - taip jau pas žmones yra - man už tai atkeršyti. Tai gali iššaukti piktadarybių ir smurto laviną, ir yra pakankamai pavydžių, kai du žmonės dėl menkniekių vis daugiau į neapykantą ir ginčus įsivažiuoja. Literatūra pilna tokių pavyzdžių, nes tai rašytojus visuomet fascino: „*Tai ir yra veiksmas blogo veiksmo, kad jis, vis gimdydamas, visuomet turi pagimdyti naują piktą*“.¹³

Ta grandinė gali būti nutraukiama ir užbaigiama, jei abu kontrahentai nori tikrai ginčo pabaigos ir nori tai realizuoti. Jie gali vienas su kitu kalbėtis, gali ieškoti išlyginimo, ir dažniausiai tokiais atvejais galimas rasti kompromisas.

Bet jei tik vienas tenori ginčą užbaigti, o kitas nenori atleisti arba atitaisyti, tai tuomet vos bus galima pasiekti taikos. Neatleidžiantysis vėl bandys ginčą užkurti, ir tuomet vėl viskas iš naujo prasideda.

Naštos dar ir po mirties

Žmonėms vis ir vis patariama, padarytas nuodėmes dar prieš mirtį išpažinti ir atitaisyti. Nes žmonės turi tam tikrų nujautimų, kad tokios naštos ar apkrovos gali būti dar ir po mirties veiksmingos.

Mums aiškiausiai ir labiausiai jaudinančiai yra tai, kai tokios naštos priveda prie dvasių pasirodymų, reiškia vaiduoklių pasirodymų, nepaaiškinamų pasivaidenimų ir kitokių reiškinių. Dažniausiai tai paaiškinama su neatgailautais arba neatlygintais piktais darbais, kurie tokiu būdu turi tapti žinomi. Tai žmonės per pasivaidenimą turi sužinoti. Nelaimingasis mirusysis tuomi atsiekė savo tikslą ir vaidinimasis pasibaigia.

Daug apsišvietusių šiuolaikinių žmonių mano, kad tokios vaiduoklių istorijos esančios tik gryna fantazija ir visuomet joms galima rasti žemišką paaiškinimą. Tai nėra klaidinga, nes pasirodė, kad tokios vaiduoliškos istorijos dažnai tyčiai inscenuotos būna, kad žmones sujaudinti arba įgąsdinti. Todėl yra prasminga pirmiausiai ieškoti racionalių paaiškinimų.

Bet matomai egzistuoja branduolys realių reiškinių, kur tikrai taip yra, kad mirusieji su savo kalte į aną pasaulį nueina, ten nesusigauja ir kartu savo kaltės, arba ir kitų,

---

¹³ Friedrich Schiller, Wallenstein - Die Piccolomini, 5-as veiksmas, 1-a scena. - „Das eben ist der Fluch der bösen Tat, dass sie, forzeugend, immer böses muss gebären“.

sunkumą pamato, ir dabar bando su žmonėmis užmegzti kontaktą, kad tą kaltę paviešinus ir, galbūt, kiek sušvelninus.

Tai galima tik tuomet suprasti, jei prileidžiama, kad neatgailauta arba neatlyginta kaltė nusinešama į aną pusę ir ten sudaro didelę našą. Mirštant, matomai, kaltės neatleidžiamos ir galima manyti, kad jos dar sunkiau jaučiamos.

Iš įvairių pranešimų žinome, kad tie kaltės jausmai anoje pusėje daug daugiau apsunkina, kadangi ten nėra pasislėpimo, nėra ramybės ir nėra atgaivinančio miego. Kaltė grąšinančiai stovi čia ir nuo jos negalima pabėgti.

Visi tie sąryšiai aiškiai parodo, kad svarbu, gyvenime susirinkusią kaltę galimai atpažinti, ją atitaisyti ir pas nukėtėjusius prašyti atleidimo. Pasitikėjimas, kad žemiška mirtis nuplauna visas kaltes, yra naivus ir kenksmingas.

Teismas

Nes po žemiškos mirties bus anksčiau ar vėliau teismas, kuriame subalansuojamas buvusysis gyvenimas. Tuomet ateina angelai-teisėjai ir reikalauja iš mirusiojo sielos ataskaitos. To teismo prasmė, įvertinti praėjusio gyvenimo gėrį ir blogį, ir atgailą už blogį, ir atlyginimą už gėrį nustatyti.

Yra daug aprašymų apie to teismo eigą. Simboliškai vis pavartojamas svarstyklių vaizdas, kur vienoje pusėje sudedamas blogis, o kitoje gėris ir paskui žiūrima, į kurią pusę svarstyklės pakrypsta. Bet šitas paveikslas apgauna. Jis prileidžia tik du ekstremus: arba gėris, arba blogis, arba dangus arba pragaras. Jei dangus, tai tuomet negatyvūs elementai per atleidimą panaikinami, o jei pragaras, tai tuomet pozityvūs elementai neturi daugiau reikšmės.

Bet tikrovė yra daug sudėtingesnė. Kelių žemės gyvenimų geradarybė pasirodo ypatingai tame, kad kalbama ne apie dangų arba pragarą, taigi, ne apie vienkartinį ir paskutinį galimą sprendimą visiems laikams, bet kalbama ypatingai apie pagerėjimo kelią, kuriuo siela ateityje turi eiti. Pirmiausiai kalbama apie laiką anoje pusėje su jo specialiomis pareigomis, paskui kalbama apie uždavinius sekančiame žemės gyvenime. Tad mažiau kalbama apie nuteisimą, bet apie pedagoginį nurodymą, apie auklėjimą ir įžvalgą.

Tad tas teismas yra labai įvairus: rezultatas yra ne dangus arba pragaras, bet yra uždaviniai, naštos arba ir atlyginimai, kurie tada sekančiame gyvenime pasireiškia. Galbūt bus rezultatas, kad dar atliktini uždaviniai gali būti atlikti jau ir aname pasaulyje, ir tolimesnis žemės gyvenimas nereikalingas. Bet tai yra tik išimtytys. Dažniausiai yra reikalingas sekantis žemės gyvenimas, jei ir vien tik patikrinimui kas buvo tuo tarpu išmokta.

O vis dėlto, tas teismas gali būti labai skausmingas, ir žmogui būtų gerai, jei jis to teismo faktą - kaip jis Tikėjimo išpažinime yra minimas - visus savo darbus ant žemės darydamas, prisimintų ir apsvarstytų. Tas teismas užsiima detalėmis ir gali ilgai užtrukti. Ta siela turi galimybę padaryti prieštaravimą, ir tuomet kiekvienu metu gali parodyti iškarpa vėl iš žemiško gyvenimo. Įtikinamoji galia tų parodymų yra tačiau tokia

didelė, kad dauguma į aną pasaulį nuėjusiųjų kada nors sutinka su teismo sprendimu ir reikalaujamą atitaisymą mielai priima.

Gynėjai kaip malonė

Tame teismo procese siela betgi nėra likusi viena. Daugumoje atvejų Dievo malonė pasirodo viename ar keliuose gynėjuose, kurie rūpinasi apkaltintąja siela ir bando griežtiems teisėjams pateikti faktų, kurie sielai naudingi, kurie sumažina bausmę ir atitaisymą.

Šitie gynėjai yra jau atleidimo pirmutinė žinia, nes kai kurie gyvenimo nusidėjimai būna iš pat pradžių panaikinami. Jų nereikia atitaisyti, bet jie visai paprastai neįskaičiuojami, jie atleidžiami. Tame sąryšyje kalbama apie atleidimo angelus arba apie angelus-užtarėjus, taigi apie angelų būtybes, kurios yra išspecializavusios tuose teismų procesuose teisiųjų interesus atstovauti, juos ginti ir pavienių veiksmų atleidimo galimybę išnaudoti:

„Nes jų visas sugebėjimas yra žmonių užtarime ir maldavime už juos. Jie stovi šalia ir jei pamatė, kad jų globotiniai yra malonūs žmonės, kurie ateina į aną pasaulį ir kad jie visuomet buvo geros valios, tai tuomet yra dažnai tų nuostabių Dievo angelų nuopelnas, kad pas tokią sielą daugiau iškeliamas grožis. Nes jie moka taip nuostabiai sielą ginti. Tuomet džiaugiasi kiti Dievo angelai savo seserų ir brolių stropiai. Bet tie Dievo angelai-užtarėjai tiksliai žino ir ribas. Jie niekados nereikalauja ko nors arba nedarys, kas nebūtų pripažinta kaip gerai. Jie pamato, kaip tam ar kitam gali būti greičiau atleista. Jie turi tam dalykui nuostabų gabumą“¹⁴.

Mirusieji yra visuomet labai laimingi, jei jie randa gynėją, kuris jais rūpinasi. Staiga procesas pasirodo netoks beviltiškas, jie gauna drąsos ir yra gerai nusiteikę, nustatytą atgailą ir atitaisymą pradėti įgyvendinti.

Sita gynyba yra tam tikra atleidimo forma, kuri tik per Kristaus išganymą pasidarė įmanoma.¹⁵

Neatladumas

Kai po žemiškos mirties grįžta žmogus į dvasinį pasaulį, kuris yra padaręs sunkių nusikaltimų, tai jis nuvedamas ten, kur sunkesnės sąlygos¹⁶, kur jis ilgesnį laiką negali gauti paguodos. Jam paaiškinama, kad jis turįs taip ilgai laukti, kol ir paskutinytis, kuris nuo jo nukentėjo, sugrįš.

Pamažėl to nusikaltėlio aukos grįžta iš savo žemiškojo gyvenimo, ir su kiekvienu pasikalba dieviškieji pasiuntiniai, ar jie jam jo nusikaltimus, kuriuos anas padarė, yra pasiruošę atleisti.

---

¹⁴ Juozas atsako į klausimus 1954.4.14, atspausdinta žurnale GW 33/1964 (GW reiškia Geistige Welt)

¹⁵ Sakinį pabrėžė vertėjas

¹⁶ Vokiškai - Bedraengnis

Jei tie yra pasiruošę atleisti, tai jie, vieną vertus, padeda nusidėjėliui, kurį paskui galima nuvesti į skaistyklą ir jis už savo kaltę gali ten atidirbti. Kitą vertus, aukoms tai yra didelė nauda, kadangi joms atleidžiami jų nusidėjimai. Nes aukos dažniausiai irgi yra padariusios kokių nors nuodėmių, ir Dievo angelai su tokiu, kuris atleidžia, teisme, apsieis švelniau ir parodys didesnę atlaidumą.

Bet jei aukos nelinkusios atleisti, tai joms bus sakoma:
„Gaila, bet tu juk laiko bėgyje turi išmokti savo neapykantą nugalėti!“
Bet neapykanta dažnai taip giliai šaknis įleidusi, kad jie ilgai negali atleisti. Jau žemiškame gyvenime tos neapykantos šaknys buvo taip giliai sieloje, kad dar ir aname pasaulyje tebėra giliai įleistos.

Tie, nenorintys atleisti, anoje pusėje vis ir vis užkalbinami ir prašomi, savo nusistatymą pergalvoti, nes jiems paaiškinama, kad yra dieviškos meilės ir dieviškos valios prasmėje, atleisti. Bet dažnai tos būtybės nepasiryžusios atleisti, nes per giliai yra jose neapykanta jų kankintojams.

Pasekmė šito neatleidimo yra ta, kad kankintojas lieka suvaržytas ir negali pakilti aukštin, nors jis savo skaistinimą ir yra atlikęs. Jei ir bent viena tų aukų neatleidžia, pasilieka jis sunkioje padėtyje.

Aukštesnis dvasinis pasaulis betgi nori tuos kaltės susipynimus išnarplioti ir neatleidžiamajam paaiškina, kad laikui bėgant jis turįs atleisti, šiaip jis pats nusikalsiąs. Be atleidimo nesą atsiskyrimo, o be atsiskyrimo nesą galimybės pakopti aukštin. Tokiu būdu, laikui bėgant, nukentėjusieji pasidaro patys nusikaltėliais.

Ir juos bandoma suminkštinti. Dažnai jiems paskiriama su nelaimingais kenčiančiais kartu gyventi, kad per tai jie pažintų, kaip skaudu yra, kai dar neatleista kaltė tą būtybę slegia. Bandoma jų pasigailėjimą sukelti ir jiems paaiškinama:
„Jei tu galėtumei atleisti, tai ir jam būtų atleista ir jo kentėjimas būtų sutrumpintas“.

Jei ir šitas bandymas nepriveda prie atleidimo, tai tuomet neatleidžiantysis gali būti nuvestas į sunkią padėtį, į prislėgtumą. Nes jis vis daugiau priešinas dieviškam įstatymui. Galiausiai gali padėti tik naujas žemiškas gyvenimas tą ryšį atrišti.

Bet taip yra: kiekviena būtybė turi laisvę apsispręsti, o prievartos atleisti, nėra. Dievo dvasinis pasaulis gali tik bendras sąlygas padaryti, kurios iššauktų permąstymą, kad neatleidžiantysis pats įžiūrėtų, jog būtų geriau, atleisti. Kada nors tie nelaimingi ryšiai turi būti atrišti. Dievo pasaulis deda begalines pastangas, tuos įsivėlimus išnarplioti ir visus nuvesti į aukštumas.

Bet daug lengviau būtų jau žemiškame gyvenime atleisti:

„Kuriuos žemėje neapykanta, ginčai, egoizmas ir visos tos nedorybės suriša, tie pasilieka ir danguje surišti. Žmogus pats į tą surišimo padėtį įeina. Taigi, tai nieko daugiau nereiškia kaip tik: išmok įveikti! Išmok įveikti, nugalėti savo žmogiškame gyvenime viską, kas yra nelygu¹⁷, kai tau pasitaiko. Tuomet bus tai ir dvasiame pasaulyje nugalėta, įveikta - ir dvasianiam pasaulyje tuomet bus jau atlikta. O tavo susitikimas su Dievo angelais bus džiugus susitikimas! Dievo angelai rūpinsis tokiu sugrįžusiu į namus. Jie sės su juo už stalo. Tačiau su tais, kurie apsunkinti yra, apsieis

---

¹⁷ Vokiškai - uneben

*jie taip, kaip pas jus aukštasis teismas daro. Jie paskelbia sprendimą apie juos ir nuo jų nusikreipia*¹⁸.

Kitokių nusidėjimų atleidimas

Daug kitų nuodėmių, reiškia tų, kurios nėra Dievui, dangiškam pasauliui ir kaimynui padarytos, būna dažnai labai dosniai atleidžiamos. Jos, matomai, be ypatingo atpildo gali būti „nuplaunamos“.

*„Pas visas kitas nuodėmes Dievas panaudoja dovanojimo priemonę daug daugiau, nei žmonės to užsipelnę yra, jei jie tik turi geros valios ir deda pastangų, į gėrio pusę pasikreipti. Visi žmonės ir nusidėjusios dvasios priklauso nuo to dovanojimo. Nes joks žmogus nėra be nuodėmės ir nepereina iš sio gyvenimo į aną pusę be dėmių“.*¹⁹

Iškyla tad klausimas, kaip turi būti suskirstomos padarytos nuodėmės: į tokias, kurias reikia atitaisyti, atlyginti, ir į tokias, kur galime atleidimo tikėtis.

Jau šitas supratimas gali mums padėti mūsų gyvenime akyliai mūsų laikyseną peržiūrėti ir pamatyti, kur mes naštų užsikrauname, kurios, ko gero, dar mus apsunkins ir sekantiame žemės gyvenime, ir - kitą vertus - kada galime atleidimo tikėtis.

Bet tai atrodo ne taip paprasta. Vis ir vis girdime, kad nuodėmių įrūšiasvimas iš dieviškos perspektyvos dažnai būna kitoks, nei mes iš žemiškos perspektyvos tikimės. Masteliai mums nėra tiksliai žinomi. Tiesa, įsakymai ir Kristaus pasiūlymai yra geras vadovas, bet sąlygos, atrodo, esančios daug subtilesnės ir sudėtingesnės, nei mes manome:

*„Norėčiau vėl pabrėžti, jog žmonės negali žinoti, ką Dievas laiko sunkiu žmogaus nusidėjimu. Dalykai, kurie žmonių akyse visai nėra nusuzengimai, gali tikrenybėje sielą atitinkamo žmogaus ko labiausiai apsunkinti. Todėl ne vienas patiria dieviškame pasaulyje staigmeną. Vienas yra nustebęs, kad Dievas jam maloningas. Kitas nemaloniai nustemba, kai patiria, kad jis nepastatomas aukštame lygyje ir atitinkamai nepagerbiamas, ir jį apima didelis nusivylimas bei kartėlis. Nuo to viso galėtų žmonės iš anksto apsisaugoti, jei krikščioniybėje būtų žinomi dvasiniai įstatymai ir būtų pagal juos gyvenama“.*²⁰

Dieviški įstatymai daro skirtumą - kitaip nei žemiški įstatymai - pagal tai, ar apie veiksmą tik galvojama ir svarstoma arba, ar jis buvo ir įvykdytas. Vien jau apie tai galvoti, tam tikrą nusižengimą atlikti, yra pagal dieviškus įstatymus jau baustina. Kalno pamokslas ta tema pasisako labai tiksliai ir Kristus vis ir vėl atkreipė dėmesį į tai, kad pikto veiksmo planavimas beveik tiek pat apsunkina, kaip jo įvykdymas.

Piktą reikia visiškai išnaikinti. Neužtenka, piktą tik nedaryti, bet negalim apie jį galvoti ir jį planuoti. Čia reikalingas naujas jautrumas, kuris materialistinio amžiaus sąmyšiuose didele dalimi yra dingęs.

---

¹⁸ Juozo žodžiai, pasakyti 1969.1.25, atspausdinti GW 6/1969, 47 psl.

¹⁹ Greber 1936, 418 psl.

²⁰ Juozas 1975.6.14, publikuota G(eistige) W(elt) 42+43/1975, 334 psl.

Pagalba per atleidimą

Žmonių gyvenimų keliai sudaro beveik neišnarpliojamą supynimą skirtingiausių elementų ir plėtrų. Mes galime iš to išeiti, kad dieviškasis pasaulis visa tai valdo ir priveda prie prasmingo rezultato. Atleidimas yra vienas aspektas toje pynioje, bet jis pirmiausiai turi būti žmogui pagalba - aišku jo laisvos valios rémuose - taip patobūléti, kad jis kada nors vél galés sugrįžti į savo vietą danguje, iš kurios jis kadaise buvo išvartytas.

Dangiškųjų padėjėjų tikslas yra, žmones vesti ir pamokyti, tačiau tai ne visuomet lengva. Daug žmonių nesileidžia būti vedami ir pamokomi, nei žmonių, nei dvasinio pasaulio. Tuomet padeda tik masyvesnės priemonės, ligos, egzistenciniai rūpesčiai ir panašiai. Vien tik atleidimas tokiuose atvėjuose mažai ką padėtų, o galbūt tuos žmones net sustiprintų jų užsispyrime.

Dvasinis pasaulis tad bando tokiu būdu suteikti palengvinimą, suteikdamas jam supratimą apie sąryšius, kad jis galėtų likimą geriau panešti. Tai gali būti didelė pagalba, ir dvasinė krikščionybė veikia tokio tikslo siekdama. Jinai nori, kad žmogus geriau suprastų, kodėl jis šioje žemėje yra ir kodėl jo gyvenime tiek daug dažnai labai sunkių uždavinių atsiranda.

Žmogui tik tada atleidžiama, jei jis įžiūri savo blogus darbus ir juos apgaili, jei jis rimtai imasi atitaisymo, ir jei jis ateityje tų blogų veiksmų nedarys. Jam suteikiama visa pagalba tame procese, ir pavienių nuodėmių atleidimas, jei tai gerėjimo proceso nestabdo.

Tokiu atvėju gali būti ir likimas sušvelnintas arba atšaukiamas, jei matosi, kad pamoka jau išmokta. Tačiau dieviškasis pasaulis čia yra labai atsargus: vis ir vis būna pažangos testai, ar jau tie polinkiai blogiems veiksmams visiškai dingę. Tam tikslui žemės gyvenimas su naujais egzaminais yra visai prasmingas, nes tik ten, toli nuo Dievo ir dieviškų seserų ir brolių, vien tik ant savų kojų, žmogus gali tikrai įrodyti, kad jis savo pamoką išmoko.

Žmogui padeda, jei jis tuose bandymuose gailestį parodo ir jei prašo dangiškųjų būtybių pagalbos ir apsaugos. Kuo daugiau žmogus prie Dievo artėja, kuo daugiau jis savo gyvenimą į Dievo rankas paduoda ir, esant likimo smūgiams, juo neabejoja, tuo greičiau jis išmoksta savo pamokas ir tuo greičiau gali būti jam atleista.

„Bet Dievas atleidžia kiekvienam, kuris toje atgailoje į jį atsikreipia. Bet: sunkiausiai nusidėjęs, kaipo žmogus paprastai negali įžiūrėti, ką jis padarė negerai. Tokie žmonės jaučiasi esą iškiliau virš Dievo ir jo įstatymų, jie dar yra toli nuo Dievo. Todėl žmonės, kurie po sunkių nusidėjimų atgailaudami atsikreipia į Dievą, yra tik išimtis“.²¹

Taigi, žmogus turi sutikti, kad jis būtų prie aukštųjų dieviškų tikslų vedamas. Tai geriausiai galima, jei jis turi daugiau žinių. Tuomet jis jau čia žemėje rūpinsis apie atgailą ir atitaisymą. Tada jam ir nereikia laukti anos pusės ir skaistinimo ir su tuomi surišto atleidimo.

---

²¹ Juozas 1975.6.14, atspausdinta GW 42/43 - 1975, 334 psl.

Kalbama ne tiek labai apie atleidimą, gyvenant toliau nuodėmingai, bet kalbama apie supratimą ir atgailą, apie pagerėjimą ir apie pasikeistą gyvenimą. Šitą temą ypatingai išskėlė Kristus. Ir ankstyvojoje krikščionybėje buvo šitas „naujas žmogus“ vis tematizuojamas. Žmogiškasis gyvenimas yra mokykla, yra mokymasis, yra geresnis atlikimas.

Perspektyva

Gražu būtų, jei mes galėtume mūsų žemiškame gyvenime kiek galima mažiau nusidėti. Tačiau joks žmogus nelieka be nusižengimų, ir jis turi skaitytis, kad turės duoti ataskaitą. Bet jei mes kitiems mielai atleidome, tai galime tikėtis, kad ir mums bus veikiau atleidžiama.

Prie atgailos priklauso atitaisymas. Apsimoka mūsų klaidas atidžiai registruoti ir bandyti, už jas, taip gerai kaip įmanoma atgailauti, atitaisyti ir jų vėl nedaryti. Su mūsų augimu gauname ir atleidimo, ir galime be rūpesčių į ateitį žiūrėti.

X-X-X-X-X

„Neišpildytų dienų ilgesį,
nenuraminto ilgesio ašaras
tu, mano Dieve, nuraminai.
Užklok dabar pasigailėdamas
mano nuodėmes, nes jos šaukia
išvadavimo, atleidimo.

Nuo tada, kai mano ilgesys nurimo,
švelniai išsisklaido pagrindiniuose akorduose,
tik tuomet išgirdau jų šaukšmą,
kuris krūtinę pripildo nedarniais balsais:
laukiniai gyvuliai, nutrūkę
nuo grandinės, nuo sąžinės,

kuri per silpna buvo, juos laikyti,
nori savo galią išvystyti,
nori savo maistą gauti,
kaip jie man norus davė,
neabejojant, metus po metų.
Ar lieku vergu, kadangi buvau?

Neatgailautos nuodėmės skverbiasi
į mane, nužudyti mane.
Dinkite! - praėjo jūsų laikas,
šešėliai praeities!
Ant pečių užsidėsiu
visą atgailą, kad tiesiu

tvirtu žingsniu į kalną kopčiau,
kol į mane pasilenks,
Tavo dangaus šydai,

ir dar toliau, kol mano laisvas,
nesudrumstas, aiškus žvilgsnis
neribotas bus kaip mano laimė“²²

Malda

Apsimoka maldoje ir meditacijoje pagalvoti apie savo veiksmus ir neveiksmus ir padaryti ataskaitą. Kuo sąmoningiau gyvename, tuo aiškiau matome, kada ant užsikrovėme kaltę ir kaip mes ją galime vėl atitaisyti. Ne bereikalo Kristus atsakė į klausimą, kaip dažnai turime atleisti?

„Tuomet priėjo Petras ir paklausė: - Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai man nusikalsta? Ar iki septynių kartų? -
Jėzus jam atsakė: - Aš nesakau tau - iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų“.²³

Sekančią maldą Juozas pasiūlė:

*„Atleisk man viską, ką negero ir neteisingo savo gyvenime padariau! Atleisk man mano kaltes! Apsaugok mane su savo dvasiomis šventomis, ir duok man suprasti, kokia yra Tavo šventoji valia!
Aš noriu visiems atleisti, kurie ką nors man koku nors būdu negero padarė arba koku nors būdu save apsunkino.
Aš noriu būti su visais žmonėmis dieviškoje meilėje suvienytas“.*²⁴

Jeigu mes tai rimtai padarysime mūsų gyvenimo pagrindu, tai jau būsime šiame pasaulyje daug sunkumų nugalėję, o anoje pusėje būsime su džiaugsmu sutikti. Jei mes šitaip nuodugnai atleisime, tai mums irgi bus atleidžiama.

WERNER DOSTAL

Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis

---

²² Zahrada 1978, 561 psl.

²³ Mato 18, 21-22

²⁴ Juozas žurnale GW 25/1975, 208 psl.